

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ladislava Derky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Kineret Tour s. r. o.**, se sídlem Vítězná 1305/18, Karlovy Vary, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2016, čj. 1714/DS/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57 A 91/2016-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 19. 9. 2016 žalobu proti rozhodnutí žalovaného z 15. 7. 2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „magistrát“), ze dne 3. 3. 2016. Rozhodnutím magistrátu byla žalobci uložena pokuta 2 300 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč podle § 125g odst. 2 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se podle rozhodnutí dopustil správních deliktů tím, že podle § 125f odst. 1 a v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatel osobního vozidla zn. Audi, reg. značky specifikované v rozhodnutí magistrátu, nezajistil, aby při

užití tohoto vozidla byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích. Jednalo se o porušení spočívající v tom, že

1. dne 5. 4. 2015 v době nejméně od 0:25 hod. do 3:35 hod. v Karlových Varech na ul. Závodu míru stálo předmětné vozidlo, kdy neznámý řidič nerespektoval dopravní značení B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 8b „Průběh úseku“, když s vozidlem stál v úseku platnosti tohoto dopravního značení;
2. dne 25. 6. 2015 v době nejméně od 11:55 hod. do 12:30 hod. a dne 7. 9. 2015 v době nejméně od 15:35 hod. do 15:50 hod. v Karlových Varech na ul. Nová Louka stálo předmětné vozidlo, kdy neznámý řidič nerespektoval dopravní značení IP 25a „Zóna s dopravním omezením“, ve kterém je dopravní omezení mj. dáno dopravní značkou B 29 „Zákaz stání“, když s vozidlem stál v úseku platnosti tohoto dopravního značení.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku odkázal na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a uvedl, že pan L. Y., označený žalobcem jako řidič vozidla, měl do 30. 6. 2005 na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, následně pobýval v ČR nelegálně a byl vyhoštěn dne 18. 10. 2011 do země původu. Magistrát za účelem zjištění osoby pachatele následně povolal žalobce k podání vysvětlení. Žalobce písemně odepřel výpověď s tím, že by vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání pro spáchání přestupku. Krajský soud proto neakceptoval, že by nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu proti žalobci jako provozovateli vozidla.

[3] Námitku prekluze shledal krajský soud též nedůvodnou, přičemž svůj závěr odůvodnil na str. 13 rozsudku.

[4] K námitce žalobce, že u skutku spáchaného dne 5. 4. 2015 vyplývá stání vozidla v působnosti dopravní značky B 28 pouze z úředního záznamu, krajský soud uvedl, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. Vedle úředního záznamu pořízená fotodokumentace prokazuje, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky B 28 zakazující zastavení. Rozpor spočívající v jiném časovém údaji na fotografiích a v záznamu o přestupku byl v rámci správního řízení přesvědčivě vysvětlen. Kromě toho žalobce se omezil jen na obecná tvrzení a nepředestřel jinou skutkovou verzi reality, která by se mohla stát předmětem dokazování.

[5] Tytéž závěry aplikoval krajský soud i na námitky žalobce ke skutkům spáchaným dne 25. 6. a 7. 9. 2015. Podle názoru krajského soudu fotodokumentace obsažená ve spise prokazuje protiprávní jednání řidiče vozidla a opírá se i o úřední záznamy. Žalobce opět nepředestřel jinou skutkovou verzi reality, která by se mohla stát předmětem dokazování; o účelovosti argumentace žalobce svědčí i to, že tyto námitky uplatnil až v rámci řízení před soudem.

[6] Krajský soud neakceptoval ani námitku nedostatečně popsaného místa přestupku. V tomto směru odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, ve kterém byl učiněn závěr, že „*neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].*

pokračování

Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.“. Krajský soud uvedl, že v rozhodnutí magistrátu ohledně místa spáchání správního deliktu se uvádí „*dne 5. 4. 2015 v době nejméně od 0:25 do 3:35 hod., v Karlových Varech na ulici Závodu míru stálo motorové osobní vozidlo tovární značky Audi, registrační značky X, kdy neznámý řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení B 28 – zákaz zastavení s dodatkovou tabulí E 8b – Průběh úseku, když s vozidlem zastavil v platnosti tohoto dopravního značení*“. Obdobným způsobem jsou popsány i skutky ze dne 25. 6. 2015 a 7. 9. 2015. Z uvedeného krajský soud dovodil, že magistrát určil místa skutků dostatečně konkrétně, přičemž je vyloučena zaměnitelnost s jiným skutkem. Skutečnost, že vozidlo stálo za danou dopravní značkou, lze ověřit pohledem na fotodokumentaci z místa přestupku.

[7] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku protiústavnosti § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a to s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu z 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32 a z 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 a usnesení Ústavního soudu z 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, ve kterých byla tato otázka posuzována a uvedená ustanovení byla shledána ústavně konformní.

II. Shrnutí argumentů v kasační stížnosti žalobce a ve vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Svou stížnost odůvodnil tím, že u přestupku ze dne 5. 4. 2015 nekorespondující datum na fotodokumentaci se záznamem přestupku nelze zhojit přípisem obecní policie, podle kterého datum na fotoaparátu bylo vadně nastaveno. Podle názoru stěžovatele nelze tuto skutečnost dokazovat pouze jednostrannými záznamy obecní policie. U tohoto přestupku jsou čtyři fotografie, přičemž dvě zachycují vozidlo a dvě zachycují dopravní značení B 28 (zákaz zastavení), avšak nikoliv najednou. Nelze proto z fotografií učinit jednoznačný závěr, že vozidlo stěžovatele stálo v působnosti dopravního značení.

[9] K přestupku z 25. 6. 2015 stěžovatel uvedl, že na jedné z fotografií je viditelná dopravní značka zakazující stání a na zbylých dvou fotografiích je vidět zaparkované vozidlo aniž by bylo zřejmé, že vozidlo stojí v působnosti této dopravní značky. Ani z výroku rozhodnutí se nepodává, kde přesně mělo vozidlo stát. Skutková podstata, kterou vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise a krajský soud měl pro tuto vadu zrušit rozhodnutí žalovaného.

[10] Stěžovatel též v žalobě namítal, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně určitě popsáno místo protiprávního jednání. V jednom případě bylo místo specifikováno pouze jako „v Karlových Varech na ulici Nová Louka“, přičemž tato ulice je dlouhá přibližně 250 m a ve druhém případě pouze jako „v Karlových Varech na ulici Závodu Míru“, přičemž ulice Závodu Míru je dlouhá přibližně 3 km, kříží se na více než 25 místech a prochází téměř celou obcí. Nelze přezkoumat, zda vozidlo opravdu stálo v úseku platnosti dopravní značky, jak uvádí krajský soud a je nutno považovat za nedostatečný takový výrok. Obdobnou formulaci výroku shledal nedostatečnou Nejvyšší správní soud v rozsudku z 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42.

[11] Dále stěžovatel setrval na své žalobní námitce, že podstata správního deliktu provozovatele vozidla je protiústavní. Stěžovateli je známo, že před Ústavním soudem probíhá řízení sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud posuzuje ústavní konformitu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Z toho důvodu navrhuje řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud, vázán důvody kasační stížnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.), se zabýval výlučně posouzením kasačních námitek.

[16] V prvé řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel se v řízení u magistrátu k věci nijak nevyjádřil. Byl předvolán dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) k podání vysvětlení na dny 12. 8. a 9. 9. 2015, avšak vždy se odmítl dostavit s tím, že nebude vypovídat, neboť by sebe nebo osobu blízkou vystavil riziku postihu. Magistrát dne 8. 9. a 21. 9. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil věci vedené pro podezření z přestupku z 5. 4. a z 25. 6. 2015 proti neznámému pachateli, protože nezjistil do 60 dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Stěžovatel byl marně vyzván magistrátem oznámeními ze 4. 5. a z 23. 7. 2015 dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částek po 500 Kč v souvislosti s přestupky z 5. 4. a z 25. 6. 2015. K jednání nařízenému na den 13. 10. 2015 se stěžovatel nedostavil. Ve věci přestupků z 5. 4. a 25. 6. 2015 magistrát poprvé rozhodl rozhodnutím z 13. 10. 2015, sp. zn. 6906/OD-P/15/Kli, kterým uložil stěžovateli zaplatit pokutu 2 000 Kč a náklady řízení 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel blanketní odvolání, které dodatečně doplnil v tom smyslu, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno vůči stěžovateli, nýbrž magistrát měl řešit přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Žalovaný rozhodnutím z 10. 12. 2015, čj. 3682/DS/15-3 rozhodnutí žalovaného z 13. 10. 2015 zrušil a věc vrátil magistrátu k novému projednání. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že v rozporu s § 3 správního řádu se magistrát nezabýval u přestupku z 5. 4. 2015 rozdíly mezi časovými údaji na fotografiích a v oznámení podezření ze spáchání dopravního přestupku. V dalším řízení k dotazu

pokračování

magistrátu Městská policie Karlovy Vary sdělila v přípisu z 11. 1. 2016, že odchylky data a času na fotografiích a ve výzvě pro nepřítomného pachatele byly způsobeny tím, že ve fotoaparátu byl nedopatřením dosud (s přibližně týdenním prodlením) nastaven zimní čas. Časový údaj na fotografiích dopravního značení byl pořízen přibližně 1 hodinu před řešením vozidla Audi při dokumentování jiného vozidla. Stěžovatel byl marně vyzván magistrátem oznámením z 5. 10. 2015 dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení částky 500 Kč v souvislosti s přestupkem ze 7. 9. 2015. Magistrát dne 25. 1. 2016 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil věc vedenou pro podezření z přestupku ze 7. 9. 2016 proti neznámému pachateli, protože nezjistil do 60 dnů skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Magistrát poté předvolal stěžovatele k jednání na den 16. 2. 2016, ke kterému se stěžovatel opět nedostavil. Magistrát pak vydal dne 3. 3. 2016 výše uvedené rozhodnutí.

[17] V odvolacím správním řízení stěžovatel ničeho neuvedl, své odvolání podal blanketně. Z uvedených okolností je zřejmé, že veškeré skutkové a právní námitky uvedené v žalobě, se kterými se krajský soud vypořádal (viz výše uvedenou rekapitulaci v odstavcích [2] až [7]) jsou novými tvrzeními, vznesenými poprvé až v žalobě. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, zda jsou v této věci přípustná nová skutková tvrzení ve věci samé, vznesená až v žalobě (III. A.). Dále posoudil právní námitky vznesené stěžovatelem v kasační stížnosti a předtím i v žalobě (III. B.).

III. A. *Nová skutková tvrzení*

[18] Stěžovatel uvedl poprvé až ve správní žalobě určitá skutková tvrzení, týkající se situace v době spáchaného přestupku, přičemž s ohledem na koncentraci stížnostních tvrzení plynoucí z § 109 odst. 4 s. ř. s. zde Nejvyšší správní soud uvádí pouze skutkové tvrzení, které stěžovatel zopakoval (setrval na něm) i v kasační stížnosti. Jedná se o toto tvrzení:

- U přestupku z 25. 6. 2015 je na jedné z fotografií viditelná dopravní značka zakazující stání a na zbylých dvou fotografiích je vidět zaparkované vozidlo aniž by bylo zřejmé, že vozidlo stojí v působnosti této dopravní značky. Ani z výroku rozhodnutí se nepodává, kde přesně mělo vozidlo stát. Skutková podstata, kterou vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise.

[19] Nejvyšší správní soud poukazuje na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[k] *novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“

[20] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s.: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“

[21] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by v oblasti správního trestání byla nová skutková tvrzení uvedena až v odvolacím řízení u správního orgánu, byla by přípustná i přes právní úpravu obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115) a v zákoně o přestupcích č. 200/1990 Sb., účinném v době spáchání přestupku. V novém přestupkovém zákoně č. 250/2016 Sb., účinném od 1. 7. 2017, je tato přípustnost výslovně uvedena v § 97 odst. 1.

[22] K otázce nových skutečností v oblasti přestupků, které jsou poprvé tvrzeny až v řízení u krajského soudu, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3577/2017 uvedl, že „*je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před krajským soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné*“. K zodpovězení otázky, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy nových důkazů přípustné, rozšířený senát uvedl, že „[v] *rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu*“.

[23] Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku.

[24] Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

[25] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že uvedené závěry dopadají na žalobce, kteří jsou přestupci, avšak není dán žádný důvod, proč by tyto závěry neměly platit i pro provozovatele vozidla.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že oba správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav věci. Magistrát vycházel při rozhodnutí z *Oznámení podezření ze spáchání dopravního přestupku*, z jednotlivých *Výzev pro nepřítomného pachatele dopravního přestupku* a z fotografií k jednotlivým skutkům. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatel ani jeho zástupce se k jednáním dne 13. 10. 2015 ani 16. 2. 2016 nedostavili a k věci se nevyjádřili s výjimkou právní námitky, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno vůči stěžovateli, nýbrž magistrát měl řešit přestupek s konkrétní osobou přestupce (tuto právní námitku, se kterou se krajský soud vypořádal, stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval).

[27] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány neměly důvod k pochybnostem o správnosti údajů o stání vozidla. Co se týče skutku z 5. 4. 2015, z fotografie č. 3 se podává, že vozidlo stálo zaparkováno po směru jízdy v určité vzdálenosti od čerpací stanice pohonných hmot a z fotografie č. 2 je zřejmé, že před touto stanicí je značka zákazu zastavení. Není proto pochyb, že vozidlo stálo v uvedeném zákazu. U skutků z 25. 6. a ze 7. 9. 2015 není značka „Zóna s dopravním omezením“, ve které je dopravní omezení mj. dáno dopravní značkou „Zákaz stání“, viditelná přímo z fotografie vozidla (ani to není možné, když uvedená značka je až za ohybem silnice, a to v ulici Mariánskolázeňská), což ale samo o sobě není způsobilé bez dalších okolností zpochybnit skutkovou verzi městské policie.

[28] Stěžovatel ve správním řízení ničím nezpochybnil vznesená obvinění. V dané věci se uplatní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, podle kterého „[j]*estliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení…*“

[29] Vzhledem k uvedeným závěrům a s ohledem na perfektnost zjištění skutkového stavu správním orgánem byla v řízení u krajského soudu nepřípustná nová tvrzení stěžovatele uvedená výše v odstavci [9].

III. B. *Právní námitky stěžovatele*

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval právními námitkami stěžovatele, které poprvé vznesl ve správní žalobě a zopakoval je v kasační stížnosti. S jejich hodnocením krajským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožnil a dodává:

[31] Není správné tvrzení stěžovatele, že u přestupku ze dne 5. 4. 2015 nekorespondující datum na fotodokumentaci se záznamem přestupku nelze zhojit přípisem obecní policie,

podle kterého datum na fotoaparátu bylo vadně nastaveno. Není dán žádný procesní důvod, proč by správní orgán nemohl vycházet z tohoto důkazu – i pro správní řízení platí zásada volného hodnocení důkazů, která je ve správním řádu vyjádřena v § 51 správního řádu („*K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*“) v návaznosti na § 3 správního řádu („*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“). Městská policie vysvětlila zmíněnou diskrepanci v datu a v čase přestupku nejen nesprávným časem ve fotoaparátu, ale i tím, že fotografie dopravního značení byla pořízena při dokumentování přestupku jiného vozidla; nebyl dán žádný procesní důvod, proč by magistrát nemohl ve smyslu § 51 správního řádu toto vysvětlení městské policie použít.

[32] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně určitě popsáno místo protiprávního jednání. Jak plyne i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku včetně mj. i místa, aby uvedený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Zaměnitelnost tří skutků popsaných ve výroku magistrátu nehrozí, všechny uvedené skutky jsou dostatečně popsány i uvedením místa (ulice, ve které vozidlo stálo), přičemž i z fotografií založených ve správním spise je nepochybně možné zjistit, kde se vozidlo nacházelo. Vzhledem k nezaměnitelnosti tří popsaných skutků je vyloučeno, aby tyto skutky byly neurčitě popsány ve výroku rozhodnutí.

[33] Není správný odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, neboť v uvedeném rozsudku byla posuzována skutková situace, kdy ulice specifikovaná ve výroku obsahovala jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Toto není případ ulice Velká louka a již vůbec ne ulice Závodu Míru, u které je přímo z přiložených fotografií identifikovatelná dopravní značka zákazu zastavení v souvislosti s umístěním vyfotografovaného zaparkovaného vozidla.

[34] Stěžovatel navrhoval vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve které byla posuzována ústavní konformita objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla stanovená v § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ústavní soud ve věci rozhodl nálezem z 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým zamítl návrh na zrušení uvedených ustanovení (v případě § 125f odst. 1 se jednalo o znění účinné do 30. 6. 2017) s tím, že napadená ustanovení obstojí z hlediska čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobné odůvodnění uvedeného nálezu Ústavního soudu.

[35] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nesprávný právní názor krajského soudu ani pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

pokračování

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu